

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 55-56 (2019)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 55-56 (2019)

**Preludio αξιολόγησης; δικαιολόγηση Αστοχίας;
Μακάβρια Μακαριότητα;**

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.28237](https://doi.org/10.12681/prch.28237)

Copyright © 2019, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2019). Preludio αξιολόγησης; δικαιολόγηση Αστοχίας; Μακάβρια Μακαριότητα;. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (55-56), 325-328. <https://doi.org/10.12681/prch.28237>

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Preludio αξιολόγησης

Συνεντευξιασθείς με άκρα μυστικότητα
και ιεραρχηθείς σαφώς εξ απορρήτων
επί γονάτων αναρριχηθείς, ωιμένα
– ώ, πόσες έκανα θυσίες ... –
εγώ
ο πιο καλός χαφιές
ο πιο κακός χαφιές
ο πρώην χωρικός
ο πρώην τελευταίος
και τώρα πρώτιστος των πρώτων
με μάτι παγερό
σαν ψόφιο άσπρο ψάρι
κονσερβοποιημένος προ πολλού
μες τη λαμέ γραβάτα μου
και τ' άσπρο κοντομάνικο
πασπαλισμένος με χρυσόσκονη
εγώ,
θα δίνω και θα παίρνω έγγραφα επίσημα
θα με ονοματίζουν στο χωριό μου
θα δίνω και θα κόβω δικαιώματα
ανάλογα με τις επιθυμίες μου
– φυσάει δεξιά,
φυσάει και δεξιότερα,
φυσάει αριστερά κι αριστερότερα –
θα απειλώ
θα εκβιάζω
θα υπονοώ
κραδαίνοντας το νόμο και τη δημοκρατία
θα μου μιλάνε με το σεις και με το σας
θα αξιολογώ με βλοσυρότητα τους αντιπάλους
χωρίς ενδοιασμούς
αν έχουν ή δεν έχουν
– αλλά δεν έχουν ... –
υγιή φρονήματα

και θα τους κάνω με το νι και με το σίγμα
 μαθήματα υπακοής
 – ποιος χαμπαριάζει την επιστήμη τώρα ... –
 θα ψιθυρίζω χαμηλόφωνα σε τρυφερές υπάρξεις
 χειρονομώντας πατρικά
 και δείχνοντας ηδονισμένη επιείκεια
 με υποσχέσεις πίστης μες την απιστία
 θα σχολιάζω με εγκράτεια τις τρέλες μου
 με τα ανώτερα κλιμάκια
 εγώ,
 ο πρώην τελευταίος
 και τώρα πρώτιστος των πρώτων.

Δικαιολόγηση Αστοχίας

Ο στόχος παρέμεινε σώος,
 σώος και αβλαβής.
 Δεν επιτύχαμε!
 Αν πρέπει οπωσδήποτε να ηχήσουν τα κόρνα,
 ας ηχήσουν αυτά της αστοχίας.
 Αποτύχαμε!

Μας έφταιξε η ολισθηρότης του εδάφους,
 το πρανές,
 μας περιόρισε κι ο Νότος ο υγρός την ορατότητα
 στέλνοντας κιτρινιάρικο φως,
 σάπιο μέσα στα αιωρούμενα σωματίδια
 που τα σκοτώνει η σκόνη
 και τα θρηνεί,
 είχε κι ο στόχος μας κάποιους σπινθηροβόλους ιριδισμούς,
 εκκρηκτικά σκιρτήματα θορυβώδους φιλαρέσκειας,
 μα δεν είχε κόκκαλα
 να τα σπάσουμε,
 δεν είχε μούσκουλα
 να τα κόψουμε,
 δεν είχε αστραγάλους
 να τον αλυσοδέσουμε,
 δεν είχε ακοή
 να τον παρακαλέσουμε

να κάνει μίαν εξαίρεση για 'μας,
να ευστοχήσουμε εμείς.

Εγκλωβιστήκαμε ζωντανοί στη θέση
που στενεύει ο δρόμος των ποιητών
και καταντάει μονόδρομος
προς την αστοχία.

Ω, γενναιότης της λιπής ικανότητας,
ώ η ποιότης της ανικανότητας!

Μακάβρια Μακαριότητα

Σφίγγοντας φλέβες και κόκκαλα
στρατός φορτωμένος για τη Θεσσαλονίκη
μέσα στο τρένο του φόβου
στο τετράγωνο φίδι
τον αντέξαμε προσωρινά τον πόνο
ριγμένοι στο δάπεδο με λιγιστό οξυγόνο
δίπλα σε εχθρικές πεδιάδες
που έτρεχαν ιλιγγιωδώς σαν πράσινα σύννεφα
φορτωμένα ξερές παπαρούνες και στεγνές ίριδες
που τα 'φεραν σε χαλκογραφίες θαλασσινές
ταριχευμένοι γλάροι
με τις φωνές της ψυχής τους
με μωλωπισμένους αλαλαγμούς
και υπόγηχα κλάματα
ασκώντας τη φύση τους τη φουσκωμένη με αλάτι.

Κι αργότερα κίτρινη σκόνη στις αποθήκες καλαμποκιού
και πέτρες λουσμένες στον ιδρώτα
και υδροχαρείς πλάτανοι
και σφένδαμοι παλαμοειδείς
σε χαμηλόφωνους χειμάρρους
και κρύα βρύα
με ξεχειλισμένα στροβιλιζόμενα αίματα
της λιποθυμισμένης ελπίδας
από βελόνες που ξέρουν να μιλάνε στο δέρμα
κι ολόγυρα ακτίνες φωτός

να κυλιώνται γυμνόστηθες στο νερό
και να καταρρέουν σαν θρυμματισμένο γυαλί
κι ολόγυρα ζαρωμένοι καθρέφτες
να λικνίζονται και να βυθίζονται
χωλές χορεύτριες χωρίς θεατές
χωμένες στο χρώμα του χώματος
απ' το χέρι του χρόνου
κι ολόγυρα περιστρεφόμενα περιστέρια με ξύλινα φτερά
κι ένα τριγωνικό χαμόγελο
και βροχή από δάκρυα κωνικά
κι ολόγυρα επίχρυσες στραντζαριστές λαμαρίνες
να καταδύονται φορτωμένες ρινίσματα ειρήνης
κι από κοντά λίγη ελευθερία ίση με ένα επί δύο
κι από κοντά μυζητήρες.